

ІВАН ФРАНКО
**КРУЦЮ, КРУЦЮ,
ЖУРАВЛІ...**

**УКРАЇНСЬКІ
ПИСЬМЕННИКИ
ДІТЯМ**

ББК 84.5.Укр
Ф82

Серію «Українські письменники – дітям» засновано 2009 року

Художнє оформлення обкладинки та ілюстрації
Ігоря Козія

Франко Іван
Ф82 Круцю, круцю, журавлі...— Тернопіль: Навчальна книга — Богдан, 2021. — 88 с.
(Серія «Українські письменники – дітям»)

ISBN 978-966-10-7588-6

Збірник віршів, уривків із поем та спогадів Івана Франка подано з урахуванням навчальної програми початкових і середніх класів загальноосвітньої школи. Мета — зацікавити дітей, прилучити до кращих взірців української класики, допомогти їм ефективніше підготувати домашнє завдання з літератури.

Видання неодмінно прислужиться вихователям дошкільних закладів, учителям, керівникам творчих угруповань дітей, усім поціновувачам рідного слова.

ББК 84.5.Укр

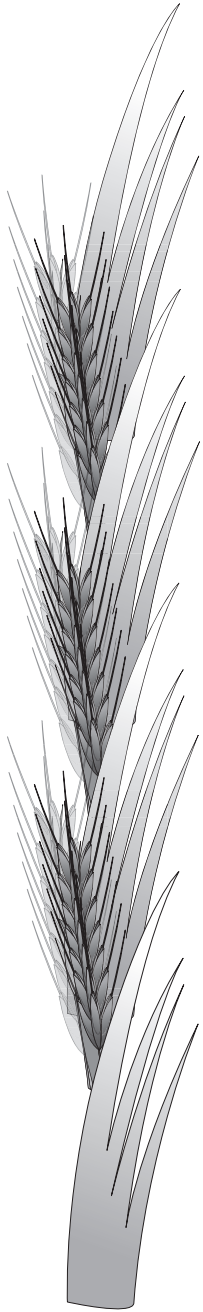
*Охороняється законом про авторське право.
Жодна частина цього видання не може бути відтворена
в будь-якому вигляді без дозволу автора чи видавництва.*

ISBN 978-966-10-7588-6

© Навчальна книга — Богдан,
майнові права, 2021

*Книги – морська глибина:
Хто в них пірне аж до дна,
Той, хоч і труду мав досить,
Дивнії перли виносить!*

У долині село лежить,
понад селом туман дрижить,
а на горбі край села
стоїть кузня немала.
А в тій кузні коваль клепле,
а в коваля серце тепле,
а він клепле та й співа,
всіх до кузні іззива:
«Ходіть, люди, з хат, із поля!
Тут кується краща доля.
Ходіть, люди, порану,
вибивайтеся з туману!»

Та тумани хитаються,
понад селом згущаються,
розляглися на полях,
щоб затьмити людям шлях.
Щоб закрити їм стежини
ті, що вгору йдуть з долини,
в тую кузню, де кують
ясну зброю замість пут.

КИЦЯ

Плакала киця на кухні,
Аж їй очиці попухли.
«Чого ж ти, кицюнько, плачеш?
Їсти чи питоньки, хочеш?»
— Ні їсти, ні пити не хочу,
З тяжкої жалості плачу.
Сам кухар сметанку злизав,
На мене, кицюню, сказав.
Хтів мені лапки побити,
Чим же я буду ходити?
«Скажи ж нам, кицюнько мила,
Як ти ся в нього просила?»
— Я му сказала: «Ой, пане,
Хай тобі жаль мене стане!
Не бий ти кицю мізерну,
Настане ранок майовий,
Піду я в поле на лови;
Походжу мало чи много,
Зайчика зловлю малого,
Тобі принесу живого.
Горобці, в стрісі укриті,
І перепілонька в житі,
Все те моя буде здобич,
Як мені буби не зробиш.
А як полудне настане,
Пригріє сонце весняне,

Скриються зайчики й птахи,
Я влізу в воду по пахи,
Я всі броди переброджу,
Вже ся на хитрість спроможу.
Вже ся спроможу на шутку,
Наставлю хвостик, як вудку,
Наловлю рибок я много,
А все для тебе, їй-Богу.»

Червона калино, чого в лузі гнешся?
Чого в лузі гнешся?
Чи світла не любиш, до сонця не пнешся?
До сонця не пнешся?
Чи жаль тобі цвіту на радощі світу?
На радощі світу?
Чи бурі боїшся, чи грому з блакиту?
Чи грому з блакиту?
Не жаль мені цвіту, не страшно і грому,
Не страшно і грому.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.